

Not Always a Saint

Mary Jo Putney

Copyright © 2015 Mary Jo Putney, Inc.

Toate drepturile rezervate

Ilustrația copertei: Chris Cocozza

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Ademenirea unui sfânt

Mary Jo Putney

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PUTNEY, MARY JO

Ademenirea unui sfânt / Mary Jo Putney;

trad.: Cristina Radu. – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3599-0

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Mary Jo Putney

*A*demenirea unui sfânt

Traducere din limba engleză

CRISTINA RADU

Respectiv, nu vrem să ne gândim cum ar fi să pleci de aici și să nimeriști într-o situație chiar și mai rea.

Jane se uită lung la el. Ochiul nevătămat era de un albastru-deschis, limpede și avea umbre pe care nici o tânără fată nu ar fi trebuit să le aibă.

Se aplecă și îi sărută mâna cu buzele ei rănite.

– Mulțumesc, zise ea cu o voce aspră, răgușită.

Îi dădu drumul la mână și băgă punga în pelerină, apoi se întoarse spre Laurel.

– Vă mulțumesc foarte mult amândurora. N-o să uit niciodată bunătațea voastră. Dacă vreodată e ceva prin care să vă pot răsplăti...

Daniel spuse hotărât:

– Să iei hotărâri înțelepte! Să fii bună cu ceilalți! Asta e de ajuns.

Din nou, ea își lăsă capul în jos, apoi se întoarse și ieși din încăpere.

Daniel și Laurel o conduseră până la ușă, uitându-se în tăcere cum fata coborî cele câteva trepte spre stradă și o coti spre stânga. Era ceva înduioșător de îndrăzneț în silueta ei zveltă care dispărea în noapte.

– Casa din spatele nostru e de vânzare, spuse Laurel. Vreau s-o cumpăr și să fac un refugiu pentru femeile și copiii care au nevoie de adăpost și să se ferească de bărbații violenți.

– Cred că-i o idee excelentă, spuse pe loc Daniel. Un adăpost pentru femei ca Jane ar fi o adevărată mană cerească. Avem banii?

– O să gădesc banii! zise Laurel cu o extraordinară înverșunare.

– Atunci o să-l facem. Daniel o luă pe după umeri pe sora lui și o strânse liniștitor. Acum însă, amândoi avem nevoie de mâncare și de un ceai tare.

Laurel expiră, relaxându-se în îmbrățișarea lui.

– Ce sfat bun, doctore! Avem o supă bună de mazăre pe plită.

– Perfect. Dar înainte ca Daniel să închidă ușa, se uită înspre umbrele unde dispăruse Jane. Simți niște furnicături pe ceafă și avu sentimentul straniu că într-o bună zi o va revedea.

Capitolul 1

Bristol, toamna 1813

După ce-și îngropă părinții, Daniel Herbert se întoarse la muncă, pasiunea și mântuirea lui dintotdeauna. Indiferent cât de neliniștită îi era mintea, talentele sale medicale ajutau la vindecarea trupurilor în suferință, iar predicile ocazionale pe care le ținea în capela pe care o patrona ajutau câteodată la vindecarea sufletelor rănite.

Pentru a se asigura că era pe atât de ocupat pe cât trebuia să fie, Daniel îl trimise pe medicul său rezident, Colin Holt, în vacanță cu proaspăta lui soție. Distribuirea de siropuri de tuse și ceai de răchită albă și executarea de operații minore îl oboseau pe Daniel îndeajuns ca să poată dormi. Extenuarea era preferabilă gândurilor. Trecuseră două săptămâni de la înmormântare și în curând trebuia să se confrunte cu schimbările aduse de moartea lor; dar, deocamdată, prefera să cârpească rănile de cuțit ale bătrânilor mateloți destrăbălați.

De abia terminase cu un pacient, când Betsy Rivers, intendentă infirmeriei, ciocăni și intră în sala de tratament.

– Doctore Herbert, un domn vrea să vă vadă pentru o chestiune despre care susține că e importantă.

– Mă îndoiesc că ideea lui de important e la fel cu a mea, răspunse Daniel sec. Dar Red Rab, aici de față, tocmai pleca, așa că spune-i domnului să intre.

Betsy se încrunță uitându-se la șortul lui stropit cu sânge, dar nu încerca să-l convingă să-și schimbe îmbrăcămintea de lucru.

– Da, domnule.

Pe când Betsy ieșea, Daniel legă ultima sutură a căruntului său pacient.

– Fii atent, Rab! Într-o bună zi cineva s-ar putea să-ți înjunghie din întâmplare un organ vital.

– Aș, doctore, chicoti Red Rab ridicându-se. Ne batem de atâta vreme că știm unde-i sigur să împungem cu lama.

Marinarul ieși agale, și Daniel începu să curețe cărpele și instrumentarul murdar de sânge.

Betsy se întoarse însoțită de un individ îndesat, îmbrăcat sobru, cu o privire pătrunzătoare și cu o foaie îndoită sub braț.

– Acesta este domnul Hyatt.

Vizitorul se uită clipind la ținuta neîngrijită a lui Daniel, apoi își înclină politicos capul.

– Sunt Matthew Hyatt de la firma de avocați Hyatt și Fiii din Londra. Sunteți Daniel Herbert, cu reședința la Belmont Manor?

Deși Daniel nu mai locuise acolo de ani de zile, conacul era, fără îndoială, al lui acum.

– Eu sunt.

Lăsă instrumentele chirurgicale folosite în ligheanul cu apă și săpun.

– Condoleanțele mele pentru pierderea părinților dumneavoastră, domnule Herbert. Avocatul oftă. Boala izbucnită la castelul Romaine a fost o mare tragedie.

– A lovit cu o rapiditate îngrozitoare. Mult prea mulți oameni din abație și din oraș au murit, zise Daniel, strângând din buze la această amintire.

Părinții lui fuseseră încântați să primească o invitație la o petrecere dată de vărul îndepărtat al tatălui său, lordul Romaine. Insistaseră să meargă și el, dar lui nu-i plăceau defel astfel de lucruri. Dacă ar fi fost acolo, ar fi putut el oare să ofere tratamente eficiente la timp?

Înghițirea unor cantități masive de lichide putea ajuta în caz de febră mare. Sau poate că ar fi murit și el?

Se spală repede pe mâini.

– Mă așteaptă pacienții, așa că poate îmi puteți spune motivul vizitei dumneavoastră!

Avocatul clipi nedumerit de franchețea doctorului.

– Foarte bine. Sunt încântat să vă informez că sunteți moștenitorul domeniului și al titlului de baron de Romaine.

Ceilalți moștenitori ai lordului Romaine muriseră cu toții în acea groaznică epidemie? Daniel îngheță, simțind impactul cuvintelor ca pe o lovitură fatală. Zidurile pe care le înălțase împrejmuiu-și durerea și vinovăția se prăbușiră, și emoția pură îl copleși.

Viața lui se sfârșise.

Când James, lordul Kirkland, intră în biroul lui Daniel a doua zi târziu, Daniel nu fu surprins. Kirkland, cumnatul și uneori prietenul lui, era transportator maritim și un maestru al spionajului. Cu sursele de informații pe care le avea, Kirkland știa de obicei ce se întâmplă chiar înainte de a se fi întâmplat. În acea seară arăta ca un animal de pradă elegant și misterios, dar ochii îi erau plini de compasiune.

Deși Daniel reușise să treacă peste conflictele interioare pricinuite de baronia care-i căzuse pe cap, era stânjenitor de ușurat să-l vadă pe Kirkland, care era de asemenea și un maestru la rezolvarea problemelor. Dând deoparte cina târzie și rece, Daniel îi întinse mâna.

– Presupun că ai auzit noutățile? Pentru că, dacă Laurel nu se simte bine, ar trebui să stai cu ea.

Kirkland zâmbi, strângându-i mâna.

– Laurel e în faza aia a sarcinii când are o energie impresionantă. Abia am putut-o convinge să nu vină cu mine.

Daniel își arcui sprâncenele.

– Presupun că te-a trimis să te asiguri că nu-mi pun capăt existenței.

– Exact, admise Kirkland cu un umor sec. Să moștenești bogăție, să capeți influență și un loc în Camera Lorzilor sunt motive suficiente ca să-l ducă pe un om la disperare.

Daniel zâmbi în silă, recunoscând cât de bine îl cunoșteau Laurel și Kirkland. Deschise sertarul de jos al biroului său și scoase sticla de brandy pe care o păstra pentru zile neobișnuit de grele.

– Încă mă simt zdruncinat de veștile astea. Sunt doar un văr de-al treilea din altă generație. Însă erau numai câțiva moștenitori și toți au murit la petrecerea aia blestemată!

– O tragedie. Kirkland acceptă paharul cu brandy pe care i-l turnă Daniel, apoi se așază pe singurul scaun ce mai era în micul birou. Nu mai mică pentru tine.

Daniel oftă.

– În nici un fel nu pot refuza moștenirea, nu-i așa?

– Din nefericire, nu, zise Kirkland. Titlul nobiliar și proprietățile sunt moștenite de ruda cea mai apropiată de sex bărbătesc din familia Herbert, iar acesta ești tu. Acum ești responsabil de domeniu și de toți arendașii ce depind de el.

– Mă simt de parcă Atlas mi-a azvârlit întreaga lume pe umeri. Tu ai fost crescut știind că ești moștenitorul Kirkland, dar eu abia dacă știam de existența lui Romayne, cu atât mai puțin că aveam vreo șansă de a-l moșteni.

Tatăl lui ar fi știut și ar fi fost încântat dacă moștenirea i-ar fi revenit lui.

Kirkland învârti gânditor băutura în pahar.

– O schimbare de anvergura asta este intimidantă, dar poți să fii lord.

– Fără îndoială. Fața lui Daniel se încordă la gândul celei mai mari temeri pe care o avea. Dându-și seama că Kirkland ar înțelege, adăugă scurt: Dar pot să fiu și doctor?

– O să fii mult mai ocupat, admise Kirkland. Dar poți angaja oameni capabili să-ți administreze proprietățile. Acum ești un pair ereditar! Alți lorzi petrec mult timp colecționând fosile sau scriind lucrări de matematică sau îmbătându-se până când cad din picioare. Poți să-ți găsești timp pentru munca ta.

– Sper și eu. Daniel încercă să estimeze cam câte ore ar fi folosite cu supravegherea oamenilor și cu administrarea proprietății, precum

și cu mersul la Parlament. Prea multe. N-o să fiu în stare să ajut tot atâta pe cât o fac acum.

– O să-ți spun exact ce i-am spus și lui Laurel. Noul tău titlu e o povară, dar și o șansă, și o avere oferă posibilitatea de a ajuta cu mult mai mulți oameni. Kirkland zâmbi. Sora ta îmi cheltuiește banii cu o nonșalanță extraordinară ajutând la deschiderea mai multor adăposturi pentru femei precum Casa Zion. Tu poți înființa mai multe infirmerii. Poți să sponsorizezi educația unor tineri chirurghi și a unor doctori promițători. Ciudat e că Daniel nu se gândise la aceste posibilități.

– Îmi plac ideile astea, dar am deja viața pe care mi-o doresc. Moștenirea Romayne e o povară și o complicație.

– Mai e viața pe care o dorești? întrebă încet Kirkland. Sau e timpul pentru o schimbare?

Daniel dădu să-i răspundă că firește că viața lui era foarte bună. După aceea, închise gura și cumpăni din nou.

La naiba, Kirkland avea dreptate! Aici, în Bristol, Daniel avea o muncă valoroasă și provocări în fiecare zi, dar era singur de când sora lui se împăcase cu Kirkland și se mutase. Avea nevoie de mai mulți prieteni și de alte provocări.

– Poate că e timpul, zise el încet. Sunt zdruncinat încă de când avocatul mi-a adus veștile astea groaznice. Trebuie să mă gândesc la ce vreau și la ce e acum posibil.

– Vino la Londra și stai cu noi, sugeră Kirkland. Eu și Laurel am fi bucuroși să stai cu noi, iar eu te pot ajuta să te familiarizezi cu chestiunile practice și legale ale noii tale poziții. De asemenea, trebuie să fii prezentat în societate. Micul sezon începe în curând, și grupul absolvenților Academiei Westerfield o să te ajute să te organizezi în orice măsură vei dori.

Daniel se mai detensionă. Londra părea mai suportabilă dacă locuia împreună cu Laurel și Kirkland.

– Mi-ar plăcea să-mi revăd foștii colegi, dar am dubii în ceea ce privește intrarea în înalta societate.

– Înțelept din partea ta să-ți faci griji, zise prietenul lui amuzat. În special în lumina pericolelor pe care le vei înfrunta.

- N-o să cedez ispitei jocurilor de noroc și a băuturii. Daniel își privi paharul gol, apoi își mai turnă niște brandy. Deși n-ai zice, văzându-mă azi.

- La vremuri grele este nevoie de măsuri drastice. Kirkland își întinse paharul pentru a-i fi din nou umplut. Dar pericolul la care mă refeream este piața căsătoriilor. Acum ești cea mai dorită marfă, un nobil chipeș sau cel puțin prezentabil, în căutarea unei soții. Rânji. Poate că-ți găsești o tânără văduvă plăcută și serioasă care să dorească să-ți administreze moșiile și să-ți dea libertatea de a fi doctor.

Fără să vrea, Daniel se surprinse stârmit în mod neașteptat de ideea unei soții. Câți ani trecuseră de la moartea lui Rose? Mult prea mulți și chinuitori. Era o ființă fericită și avea o viață agitată și niciodată n-ar fi vrut ca el să se transforme în holteiul bătrân și plictisitor care era acum. Dacă avea să se schimbe, se putea întâmpla acum ori niciodată.

Își ridică paharul, închinând ironic:

- Foarte bine, atunci. O să vin la Londra și o să-mi caut o soție.

Capitolul 2

- Lordul Kelham nu va mai fi printre noi multă vreme, spuse încet medicul când Jessie Kelham se întoarse în camera bolnavului, aducând-o pe somnoroasa ei fiică de patru ani.

Femeia făcu semn cu capul arătând că înțelese. Philip zăcea de multe săptămâni și era clar că sfârșitul i se apropia. Era spre miezul nopții, și ea bănuia că nu va mai apuca dimineața.

Beth căscă somnoroasă.

- *Papa* e mai bine?

Jessie mângâie părul castaniu al fiicei sale. Deși era cu mult mai deschis decât pletele ei întunecate, toți cei care le vedeau împreună știau că sunt mamă și fiică. Beth, cea mai prețioasă ființă din viața lui Jessie.

- Nu, scumpo. În curând ne va părăsi, dar vrea ca mai întâi să-și ia rămas-bun de la tine.

O duse pe fiica ei la patul masiv, unde trupul firav al lui Philip zăcea împăcat în lumina blândă a lămpii. Cu părul lui alb și fața palidă, aproape că dispărea în așternutul rece de pe pat. Servitorul lui îl făcuse prezentabil pentru ultima întâlnire cu Beth.

Când ajunseră la pat, Jessie se temu pentru un moment că era prea târziu, dar când o așeză pe fetiță pe saltea, Philip deschise ușor ochii și zâmbi cu bunătate.

- Mica mea rază de soare. Îmi pare rău că nu voi mai fi aici să te văd cum crești, dar știu că o să fii frumoasă.

Dându-și seama că e finalul, ochii lui Beth se umplură de lacrimi. Se aplecă în față și îi sărută obrazul îmbătrânit.

– Nu vreau să pleci, *papa*, spuse ea tristă.

El o mângâie pe mână când și-o puse lângă el.

– N-o să fiu niciodată prea departe de tine, scumpo. Închide-ți pur și simplu ochii și gândește-te la mine, și o să fiu acolo.

– Ar fi mult mai bine să te pot îmbrățișa ori de câte ori vreau!

Philip zâmbi obosit.

– Într-adevăr, dar nu putem avea întotdeauna ce ne dorim. Să fii cuminte și să faci ce-ți spune mama ta! O să ne vedem din nou în ceruri. Peste foarte mult timp de acum încolo, sper. Respirația lui devenea tot mai chinută, așa că Jessie îi făcu semn dădăcei lui Beth care le urmase jos din camera copiilor.

Lily o luă în brațe pe Beth, consolând-o.

– E timpul de culcare, vrăbiuță mică. O să-ți cânt până când o să adormi.

Beth plecă ascultătoare, deși privirea-i melancolică rămase ațintită asupra lui Philip pe când ieșea din cameră. Jessie era recunoscătoare că fiica ei era destul de mare să țină minte cât de mult o iubea tatăl ei.

Când ele plecară, Jessie se așeză pe marginea patului și își puse mâna pe cea a soțului ei. Oasele degetelor lui păreau la fel de fragile ca niște vreascuri.

– E rândul meu acum. La fel ca Beth, nici eu nu vreau să ne părăsești.

– Mi-a venit sorocul. Îl podidi un acces de tuse înainte de a continua: Tu și Beth mi-ați dăruit mai mulți ani și mai multă bucurie decât aș fi visat că e posibil după ce am pierdut-o pe Louise. Mi-aș fi dorit mult ca ea să te fi cunoscut.

– Și eu îmi doresc s-o fi cunoscut, dar dacă n-ar fi murit, nu ne-am fi întâlnit niciodată. Jessie îi strânse mâna cu blândete. Poate că ea m-a trimis să te fac fericit până când vă veți întâlni din nou.

– Ce gând sublim! Își trase din nou răsuflarea cu vădit efort. Nu trebuie să te temi de viitor, draga mea. De fapt, când o să se citească testamentul, o să fie o surpriză pentru tine și Beth. Buzele i se arcuiră

într-un zâmbet poznaș. Întotdeauna îi plăcuse să le facă câte o surpriză lui Jessie și lui Beth.

– Tu însuți ai fost o surpriză încă de la bun început, zise ea cu un zâmbet nostalgic. Nu mi-a venit să cred că un gentleman nobil ca tine s-ar însura cu o actriță neînsemnată, fără valoare.

Bărbatul începu să tușească atât de tare, încât Jessie aproape că voi să-l cheme pe doctor. Când tusea se potoli, el șopti:

– Nici mie nu mi-a venit să cred că s-ar mărita cu mine cea mai frumoasă femeie din Anglia, fie și numai pentru bani și titlu.

– Nu m-am măritat cu tine pentru banii tăi și, cu siguranță, nu pentru titlu, spuse ea încet. M-am măritat cu tine pentru blândețea și pentru înțelepciunea ta.

Schimbară un zâmbet tainic. Înalta societate fusese scandalizată de mariajul nepotrivit, dar acesta le adusese fericire amândurora. Când Philip avea să moară, ea își va pierde cel mai bun prieten.

Cu un firicel de voce, el șopti:

– Frederick o să ajungă la timp?

– Drumurile sunt într-o stare proastă după atâta ploaie, așa că e imposibil de spus, răspunse ea. Nu se îndoia că Frederick Kelham era pe drum, însă doar pentru moștenire, și nu pentru că-și iubea unchiul. Frederick se iubea doar pe sine.

În calitate de moștenitor al titlului și al domeniului, Frederick așteptase ani la rând cu nerăbdare moartea unchiului său. Fusese foarte nefericit de sarcina lui Jessie, și ea se rugase să fie fetiță, astfel încât să nu fie un obstacol în calea ambițiilor lui Frederick. Nașterea lui Beth fusese o ușurare. Philip fusese încântat să aibă o fetiță pe care să o înzestreze, și tensiunea se atenuase.

Ea se gândi că Philip ațipise, când el rosti pe o voce surprinzător de puternică:

– Trebuie să te căsătorești din nou, Jessie. Ești o soție mult prea grozavă pentru a te irosi în văduvie.

Femeia strâmbă din buze. Philip, Dumnezeu să-l binecuvânteze, îi exagera farmecele și calitățile de soție. Dar acum nu era momentul să îl contrazică.

Ea spuse doar:
 Respect pentru oameni și cărți

– Dacă voi găsi un bărbat la fel de bun ca tine, o să mă gândesc la asta. Dar va fi foarte greu ca un bărbat să se ridice la nivelul tău, Philip.

– Mă fletezi, fătucio, zise el amuzat cu o voce care se stingea. Am încredere că o să alegi bine, indiferent încotro te vei îndrepta. Ochiul lui de un albastru șters se închiseră la loc și răsuflarea lui chinată se făcu din ce în ce mai greu auzită. Ticăitul ceasului de pe poliță răsuna nefiresc de tare măsurându-i clipele vieții.

– Louise! i se păru că-l aude murmurând cu o voce ușor mirată.

Apoi încetă să mai respire.

Ea își aplecă fruntea pe mâinile lor împreunate, și lacrimi tăcute îi alunecară pe obraji. Philip Kelham o convinsese că bărbații pot fi buni. Nu se aștepta să mai întâlnească altul la fel ca el.

Dar nu voia și nu avea nevoie de alt bărbat. Atâta vreme cât o avea pe Beth și suficiente resurse pentru a se întreține amândouă, era de ajuns.

După o lungă zi în care își îngropase soțul și acceptase condoleanțe de la vecini care în majoritate nu fuseseră de acord cu ea, Jessie ar fi fost bucuroasă să amâne citirea testamentului pentru a doua zi, dar Frederick era nerăbdător ca procedura să aibă loc chiar în acea seară. Probabil că abia aștepta să afle cât de mare îi era moștenirea.

În ciuda a ce spusese Philip referitor la o surpriză, Jessie se aștepta ca citirea să aibă loc fără complicații. Philip discutase despre planurile lui înainte de a-și fi revizuit testamentul cu câteva luni în urmă, și Kelham Hall, această baronie veche din Kent, era atribuită următorului Lord Kelham. De asemenea, Frederick urma să primească o sumă substanțială din averea personală a lui Philip, deși nu avea să fie fericit să afle că majoritatea banilor erau blocați în fonduri astfel încât să fie imposibil să-i risipească.

Deși înaintașii lui Philip nu se bucuraseră de mare faimă, își folosiseră înțelept resursele și se îngrijiseră așa cum trebuie de servitorii lor. Jessie spera ca Frederick să nu distrugă această situație, dar avea îndoieli serioase.

O sumă similară fusese lăsată într-un fond pentru Beth, împreună cu casa lui Philip din Londra. Jessie urma să primească un venit considerabil pe viață, chiar dacă se recăsătorea, de vreme ce Philip spusese de repetate ori că spera ca ea s-o facă.

Moștenea, de asemenea, o casă elegantă în Canterbury. Orașul avea câteva școli bune de fete și era un loc plăcut unde s-o crească pe Beth. Vor avea casa din Londra pentru vizite în oraș. Beth va fi o moștenitoare cu o avere însemnată, așa încât era important pentru ea să învețe cum să se comporte în societate când va fi mai mare.

Obosită, Jessie intră în bibliotecă pentru citirea testamentului. Fuseseră aduse scaune în plus pentru că erau mulți beneficiari. Biblioteca era unul dintre locurile ei preferate pentru că adesea stătea aici seara împreună cu Philip, bucurându-se de căldura focului, citind și discutând. Spre sfârșit, când vederea începuse să-l lase, ea îi citea cu glas tare.

În acea seară, biblioteca era plină de lume și înăbușitoare. Avocatul, domnul Harkin, îi aruncă un zâmbet cald când ea luă loc în fața biroului unde-și așezase hârtiile. Harkin fusese întotdeauna bun cu ea, chiar și când fusese o mireasă scandalosă. De dragul lui Philip o socotise nevinovată și, în timp, deveniseră prieteni.

Erau prezenți toți servitorii, cei mai în vârstă stând jos, iar cei mai tineri, în picioare, în fața pereților tapetați cu cărți. Chiar și cei mai noi dintre servitori primiseră cel puțin o sumă modestă, iar celor cu vechime li se dăduseră rente ce le asigurau un trai confortabil la bătrânețe.

Vicarul local scoase un oftat de ușurare la primirea unei sume pentru repararea clopotului din turn, apoi zâmbi cu căldură când află că va mai primi și jocul de șah din fildes în fața căruia el și Philip petrecuseră multe ore plăcute prefăcându-se că se luptă. Aici nu era nici o surpriză. Jessie era cea care sugerase ca la banii pentru clopot să se adauge jocul de șah, astfel încât vicarul să aibă o amintire personală de la vechiul său prieten.